

Kancelář prezidenta republiky

V Praze dne 14. března 2017

Vážený pane
vážená paní

dne 7. března 2017 obdržel prezident republiky Váš podnět, aby předložil zákon, kterým se mění zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, k přezkoumání Ústavnímu soudu. Z pověření pana prezidenta k tomuto Vašemu podnětu uvádím:

Z hlediska předmětu této právní úpravy je výchozím kritériem čl. 7 Ústavy ČR, podle něhož stát dbá o ochranu přírodního bohatství. V této souvislosti odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Ao 6/2010-44, na který v podnětu v jiných souvislostech rovněž odkazujete, v němž jsou použity tyto z ústavního pohledu příslušné závěry: vyhlášení národního parku bylo obecně vzato nepochybně ústavně legitimním opatřením směřujícím k ochraně ústavně chráněných přírodních hodnot; ochrana přírody je tedy jedním z významných ústavně definovaných státních cílů a může být důvodem pro omezení některých základních práv a svobod, zejména vlastnického práva, práva podnikat a svobody pohybu. Jde o závěry, které jsou v souladu s ustálenou judikaturou Ústavního soudu.

K jednotlivým argumentům, obsaženým ve Vašem podnětu uvádím:

Ke kumulaci funkcí Správy NP Šumava

Skutečností je, že každá ze správ národního parku v sobě kumuluje funkci hospodařit s majetkem státu a funkci oránu státní správy a je i skutečností, že Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Aps 7/2012-52, na který v podnětu odkazujete, vyjádřil názor, že uspořádání správy národního parku, která v sobě propojuje prvek státní správy a prvek hospodaření se státním majetkem není šťastným řešením a vede k netransparentnosti správy a péče o Národní park Šumava, nicméně při rozhodování o předmětu řízení toto uspořádání akceptoval. Nejde o ústavní problém, obdobné uspořádání existuje např. u územních samosprávných celků, které jednak hospodaří s vlastním majetkem a jednak vykonávají v přenesené působnosti státní správu, a to jak ve vztahu k vlastnímu majetku, tak k majetku jiných subjektů. Pokud v této

souvislosti odkazujete na nález Ústavního soudu č. j. Pl. ÚS 36/11, jde zřejmě o tu část nálezu, která se týká veřejnoprávních sankčních pravomocí zdravotní pojišťovny vůči poskytovatelům zdravotní péče, kteří jsou soukromoprávním vztahem existenčně spojeni se zdravotní pojišťovnou; tento nález Ústavního soudu s danou problematikou přímo nesouvisí, neboť řeší ústavně akceptovatelné důvody nerovnosti mezi zdravotními pojišťovnami a poskytovateli zdravotnických služeb.

Ke kritériím pro zařazení určitého území do klidového území, do jednotlivých zón a pro omezení vstupu na území z důvodu ochrany přírody

V podnětu je namítána vágnost, nesplnění hlediska transparentnosti, jasnosti a přezkoumatelnosti uvedených kritérií obsažených v zákoně. Problematikou neurčitosti ustanovení zákona se Ústavní soud zabýval v celé řadě svých nálezů (např. nálezy vyhlášené pod č. 107/1996 Sb., 199/2003 Sb., 210/2003 Sb., 98/2004 Sb., 476/2004 Sb., 211/2005 Sb., 116/2008 Sb., 256/2010 Sb.), v nichž standardně vychází z toho, že k principům materiálního právního státu patří všeobecnost obsahu zákona a že při posuzování návrhu na zrušení ustanovení zákona přistupuje k jeho zrušení pouze v případě, jestliže intenzita neurčitosti vylučuje možnost stanovení jeho normativního obsahu pomocí obvyklých interpretačních postupů.

Lze mít zato, že takové pojmy jako „přirozené ekosystémy“, „částečně pozměněné ekosystémy“, „významně pozměněné ekosystémy“, „zastavěné plochy a zastavitelná území obcí“, „plochy, kde převažují člověkem pozměněné ekosystémy“, jimiž jsou obecně vymezeny zóny národního parku, obecně vymezení klidových území slovy „území s omezeným pohybem osob z důvodu nerušeného vývoje ekosystémů nebo jejich složek“, nebo ustanovení umožňující zakázat nebo omezit vstup v případě, kdy „hrozí poškozování v národních parcích nadměrnou návštěvností“ lze v kontextu celé právní úpravy vyložit ústavně konformním způsobem pomocí obvyklých interpretačních pravidel.

K institutu opatření obecné povahy

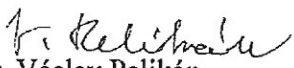
Opatření obecné povahy, které je obecně upraveno v § 171 až 174 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, skutečně není ani individuálním rozhodnutím ani právním předpisem. Opatření obecné povahy musí být řádně odůvodněno a jeho výhodou je, že musí být vyvěšeno po dobu 15 dnů na úředních deskách místně příslušných obecních úřadů a může se k němu svými připomínkami vyjádřit každý, jehož práva, povinnosti nebo zájmy mohou být tímto opatřením přímo dotčeny; vlastníci nemovitostí mohou podat rovněž námitky, o nichž se rozhoduje stanoveným postupem. Soulad opatření obecné povahy s právními předpisy lze posoudit v přezkumném řízení a ten, kdo tvrdí, že byl opatřením obecné povahy na svých právech zkrácen, může podat Nejvyššímu správnímu soudu návrh na zrušení tohoto opatření. V podnětu odkazujete na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Ao 6/2010-44, kterým byla zrušena řada opatření obecné povahy, jimiž Správa Národního parku Šumava vymezila území s omezeným vstupem. Skutečností je, že Nejvyšší správní soud použití institutu „opatření obecné povahy“ akceptoval, ale tato opatření zrušil proto, že svým obsahem překročila rámec zákona.

Z výše uvedeného vyplývá, že nová právní úprava národních parků, obsažená v zákoně o ochraně přírody a krajiny, není ve zřejmém rozporu s ústavním pořádkem. Tím ovšem není řečeno, že pro přírodu zejména v Národním parku Šumava, pro obce, jejich obyvatele a další osoby, které v tomto národním parku působí, nebude mít negativní důsledky.

Právě z tohoto důvodu vrátil pan prezident zákon Poslanecké sněmovně, aby věc znovu posoudila.

Jménem pana prezidenta děkuji za projevený zájem o ochranu Národního parku Šumava.

S pozdravem

JUDr. Václav Pelikán
ředitel odboru legislativy a práva

Vážený pan

Vážená paní

e mail: